

ת"פ 52527/01/21 - מדינת ישראל נגד אימן גאוי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52527-01-21 מדינת ישראל נ' גאוי
בפני כבוד השופט ביאלין אלעזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד שירלי אוחיון

המאשימה

נגד

אימן גאוי

ע"י ב"כ עוה"ד אוסאמה חלבי

הנאשם

הכרעת דין

א. כתב האישום והתשובה לו

1. ביום 26.01.2021 הוגש נגד הנאשם כתב אישום. בכתב האישום יוחסה לנאשם עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), זאת בגין אירוע מיום 27.6.2020 שטיבו יתואר להלן.
2. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 26.6.2020 אושפזה אחות הנאשם, כבת 13 (להלן: "**האחות**" או "**הקטינה**", לפי העניין), במחלקת טיפול נמרץ ילדים בבית החולים "שערי צדק" שבירושלים, כשהיא סובלת מקרע בטחול ודימום ניכר בבטנה, לאחר שאחד מאחיה, אשר זהותו אינה ידועה, תקף אותה.
3. על פי העולה מעובדות כתב האישום האם סירבה למסור את שם האח התוקף. על רקע זה עירב צוות בית החולים ובכללם ד"ר נרמין עליאן (להלן: "**הרופאה**" או "**ד"ר עליאן**"), עובדת סוציאלית של בית החולים (להלן: "**העו"ס**") אשר הזעיקה משטרה למקום.
4. בכתב האישום נטען כי ביום 27.6.2020, הגיע הנאשם לחדר מיון ילדים ואיים על הרופאה בפגיעה שלא כדין בגופה, במטרה להפחידה או להקניטה, באומרו: "**רק שתדעי שאנחנו לא שותקים ומשהו מאד רציני הולך לקרות לך בקרוב**". זאת ועוד, הוסיף הנאשם ואיים: "**נשבע שזה לא עובד כך, יהיה משהו מאד רציני בתמורה לכל מי שהיה בבית החולים אתמול וספציפית לך**".

5. ביום 24.4.2022 ניתנה תשובת הנאשם לכתב האישום. הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום וטען כי אכן פנה בדברים אל הרופאה כנטען בכתב האישום, אולם, לא התכוון לפגיעה פיזית כלשהי. לטענת הנאשם, פנה אל הרופאה ואמר את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום מאחר שאחותו הקטינה שהתה לילה שלם ללא השגחה של אדם מבוגר ממשפחתה. עוד נטען מפי ב"כ הנאשם כי כוונתו של הנאשם הייתה שיעביר את המקרה לגורמים הנוגעים בדבר כפי שהסביר זאת בחקירתו במשטרה.

6. נוכח כפירתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, הצדדים אינם חלוקים בעצם אמירת המילים שצינו בכתב האישום אלא עיקר המחלוקת נוגעת למשמעות הביטויים ולכוונת הנאשם. טענת הנאשם היא שאמירותיו לא נועדו להפחיד או להקניט את הרופאה אלא נאמרו כביקורת על התנהלות בית החולים.

ב. הראיות

7. הראיות הבאות הוגשו בהסכמת הצדדים: דוח פעולה ע"י נאור כהן צדק (ת/1); הודעת הנאשם במשטרה שנגבתה ביום 27.06.20 (ת/2); טופס הודעה על זכויות חשוד מיום גביית ההודעה (ת/3). לאחר עדות הרופאה בבית המשפט, הצדדים הגישו בהסכמה גם את הודעת הרופאה במשטרה (ת/4).

8. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם לעצמו.

ג. ראיות התביעה

1) עדת הרופאה - ד"ר עליאן:

9. בחקירתה הראשית העידה הרופאה, היום רופאה בכירה, כי במועד האירוע עבדה כרופאה מתמחה במיון בית חולים שערי צדק. למיון הגיעה אחותו הקטינה של הנאשם עם דימום בבטנה. הקטינה הופנתה לבית החולים מבית חולים סנט ג'וזף עם רושם לדימום פנימי שאובחן בהדמיה. לדבריה, היא התבקשה לגשת ולבדוק את הרופאה בשל העובדה שהיא דוברת את השפה הערבית. הרופאה ציינה כי לקחה אנמנזה מהקטינה ומהאמא וכן בדקה אותה בדיקה רפואית. הרופא מסרה שהממצאים לא תאמו לאנמנזה שנמסרה על ידי ההורים (עמ' 5 שורה 21). הרופאה התרשמה שהקטינה הייתה כאובה ומבוהלת. לאחר מכן, הקטינה עברה בדיקת הדמיה ובדיקת סיטי (CT) שהדגימו קרע בטחול ודימום משמעותי. על כן, הרופאה שאלה את הקטינה אם היא מעוניינת לדבר עימה ביחידות. הקטינה הסכימה לכך. לדברי הרופאה, באותה שיחה הקטינה מסרה לרופאה "שאח שלה הרביץ לה בלי שום אירוע קודם, בלי שום סיבה, התחיל לתת לה אגרופים בבטן" (עמ' 5 שו' 25-26). הרופאה מסרה בעדותה כי עדכנה את האם במצבה של הקטינה ובתכנית הטיפולית וכן הסבירה לה כי ע"פ הנוהל של בית החולים, עליהם לערב את העו"ס, שעל פי הערכתה תחליט אם לערב את המשטרה. בסופו של יום הקטינה הועברה לטיפול נמרץ והעו"ס החליטה לערב את המשטרה (עמ' 6 שורות 1-3).

10. הרופאה מסרה עוד בעדותה כי בהמשך התבקשה על ידי צוות הרופאים והעו"ס לסייע להם בתרגום בשל קשיי השפה מול האם. הרופאה ציינה כי עוד באותו הערב, בעת ששוחחה עם אם הקטינה, הטיחה בה האחרונה: **"עשית כ"כ בלגן ואת חושבת שככה את עוזרת לה אבל ככה את רק מגבירה את הסכסוכים במשפחה כי התחילו תחקירים עם אחים שלה ואם יעצרו את אח שלה מה אני אעשה אם אחיה ישרוף אותה אח"כ או לא יודעת מה יעשה לה"** (עמ' 6 שו' 8). הרופאה הסבירה לאם הקטינה שנוהל העבודה בבית חולים מחייב דיווח לעו"ס ועשתה כן במסגרת תפקידה וכי עו"ס בית החולים היא זו שמחליטה אם לערב משטרה או לאו. הרופאה ציינה בעדותה כי הוסיפה ואמרה לאם הקטינה שמדובר באירוע חמור שיכול היה להסתיים באופן חמור יותר. בתגובה, אם הקטינה ענתה לה ש"**אם היה ככה והילדה הייתה מתה זה מאלוהים**" (עמ' 6 שו' 10-11).

11. הרופאה סיפרה עוד בעדותה, כי ביום 27.6.20, יום השני לאשפוז, פגשה שוב באם הקטינה ובנאשם באקראי, בסמוך לחדר טיפול נמרץ, ובעת שבאה להחליף מדים. לדבריה, פנתה לאם הקטינה והתעניינה בקטינה, אלא שאם הקטינה הטיחה בה שוב האשמות בנוגע לדיווח. בלשונה של הרופאה **"אמרה לי שוב שעשיתי את כל הבלגן, שאני אחראית לבלגן שיש לה עם המשפחה"** (עמ' 6 שו' 13-14). או אז, כך מסרה הרופאה בעדותה, ניגש הנאשם אל הרופאה ואמר לה, בלשונה: **"ואמר לי שאני הולכת להתחרט על מה שעשיתי ושכל בי"ח ישלם את המחיר של מה שעברו וספציפית אני"** (עמ' 6 שו' 15-16). בהמשך עדותה הוסיפה ומסרה הרופאה כי הנאשם אמר לה שהיא **"הולכת להתחרט ולשלם את המחיר ושמשו מאוד רציני הולך לפגוע בי"** (עמ' 6 שורות 20). לדברי הרופאה היא השיבה לנאשם שהיא לא מפחדת ושלא יאיים עליה באמצע העבודה. הרופאה ציינה שמיד בסמוך לכך פנתה ודיווחה לצוות הרפואי הבכיר והאחרונים הזעיקו את הביטחון. בעקבות האיומים, הוצאה הרופאה מבית החולים בליווי הביטחון והוחלט להעבירה לבית חולים אלי"ן עד שהקטינה תשוחרר מבית החולים (עמ' 6 שו' 17). הרופאה הבהירה שלא הרגישה מפוחדת מהאיומים שהופנו כלפיה (עמ' 6 שו' 22), אך חזרה והדגישה כי דברי הנאשם היו איומים ברורים.

12. הרופאה מסרה בעדותה כי ככלל הטיפול בקטינים נעשה בהסכמה ובליווי ההורים. הרופאה הבהירה כי במקרה זה לא היתה כל חריגה מן המקובל וכי הטיפול בקטינה נעשה תוך קבלת הסכמת המשפחה ואמה שליוותה אותה (עמ' 6 שו' 31 ועד עמ' 7 שו'). הרופאה הסבירה כי קיים נוהל שונה ביחס לשוהים בחדרי טיפול נמרץ ומטופלים בעלי הערכה סוציאלית של חשש לפגיעה על ידי בני משפחה. להערכת הרופאה, יתכן שאם הקטינה לא שהתה בסמוך לקטינה בחדר טיפול נמרץ, אך אין מדובר ביחס שונה לקטינה זו, אלא ביחס דומה לכלל מטופלי טיפול נמרץ במצב דומה (עמ' 6 שו' 5-11).

13. באשר למניע להגשת התלונה הבהירה הרופאה: **"אין לי שום רווח מכאב ראש או להתלונן. אני בכלל לא חשבת להגיש תלונה כי אני לא אוהבת כאבי ראש, יש לי את העבודה שלי, אין לי זמן עם כל הבעיות האלה. אני פשוט לא ידעתי מה לעשות, ישר רצתי לטיפול נמרץ ודיברתי עם הבכירים ועם הרופאים שהיו שם שזה מה שקרה לי בחוץ והם התקשרו לביטחון ואמרו לי שזה לא בטוח ושלא אצא לבד והם הפעילו את כל הנוהל, בכלל זה לא הגיע ממני. הביטחון התקשר למשטרה ואמרו לי שאני צריכה ללכת להגיש תלונה בתחנה"**.

14. **בחקירתה הנגדית** הוסיפה והבהירה הרופאה כי האיום מצד הנאשם היה די ברור וחזרה על תוכן האיום

והקשרו (ראו עמ' 7 שורות 25-29). לשאלת הסניגור מי החליט להגיש תלונה, הסבירה הרופאה: "באותו רגע אני לא ידעתי מה לעשות. לא ידעתי מה צריך לעשות ולכן התייעצתי עם הרופאים שנמצאים בטיפול נמרץ ואמרו לי שצריך לקרוא לביטחון כדי להוציא אותי באופן בטוח מבי"ח עד שאני אניע לרכב והם התקשרו למשטרה. אמרו לי שצריך להגיש תלונה כדי שאהיה בטוחה בגלל שהוא אמר לי "את הולכת להתחרט על כל מה שעשית ולשלם את המחיר, כולם הולכים לשלם את המחיר על זה, ספציפית את" וכאילו לא יודעת, "מחר תראי מה נעשה לך", היה איום די ברור" (ראו עמ' 7 שורות 25-29).

בהמשך עדותה הסבירה הרופאה כי האיומים לא היו כלליים כלפי בית החולים בלבד, אלא ספציפיים וישרים כלפיה ובהקשר ישיר לדיווח על האלימות כלפי הקטינה ומעורבות המשטרה בעניין זה (עמ' 7 שו' 31-32; עמ' 8 שו' 1; עמ' 9 שו' 23-26; עמ' 10 שו' 29).

באשר לטענת הנאשם כי הרקע לדין ודברים עם הרופאה נעוץ באי מעורבות המשפחה בהליך הטיפול בקטינה והשארתה ללא השגחת בני משפחה, השיבה הרופאה באופן נחרץ כי לא כך היו פני הדברים (עמ' 8 שורות 30-31). הרופאה הסבירה כי לא מבצעים הליך טיפולי בקטין ללא הסכמת קרוב משפחה וכי הנהלים בהקשר זה ברורים.

באשר לטענה שהקטינה שהתה בלילה ללא השגחת קרוב משפחה, הסבירה הרופאה כי יתכנו מקרים שבני משפחה לא ישהו בסמוך לקטין ממש אלא בחדר משפחה הנמצא מחוץ לחדר טיפול נמרץ. מכל מקום, הבהירה הרופאה כי לאחר העברת הקטינה מחדר המיון לחדר טיפול נמרץ הנמצא במקום אחר, ובזמן שהות הקטינה שם, היא לא היתה אחראית על הקטינה (עמ' 10 שו' 16-18). בהקשר זה, תהתה הרופאה מדוע הנאשם פנה אליה בכלל אם הקטינה כבר לא היתה באחריותה, ובלשונה של הרופאה: **"למה אז ספציפית אליי? אם לא הייתי בטיפול נמרץ בשעות שהוא מתלונן שהילדה הייתה לבד? למה הוא פונה אלי ואומר שלי ספציפית יקרה משהו? גם האימא אמרה כמה פעמים שאני אחראית על כל הבלגן עכשיו"** (עמ' 10 שו' 22-24).

בהודעתה במשטרה (4/ת) העדה מסרה דברים דומים הן ביחס לאיומים שהפנה הנאשם כלפיה והן ביחס לקשר ולנסיבות האיומים כלפיה.

(2) דו"ח פעולה של רס"ר צדק

15. מדו"ח הפעולה (1/ת) שנערך על ידי השוטר רס"ר נאור צדק והוגש בהסכמה עולה כי בעקבות הדיווח על איומים כלפי הרופאה, הוא הגיע לבית החולים ופגש שם ברופאה. מת/1 עולה כי הרופאה מסרה לרס"ר צדק שהנאשם איים עליה באומרו **"עוד מעט יקרה משהו רע מאד לבית החולים הזה, ובעיקר לך"** וזאת בעקבות חשדו של הנאשם כי הרופאה דיווחה למשטרה על אלימות כלפי הקטינה המאושפזת על ידי מי מאחיה. כמו כן, מת/1 עולה כי רס"ר צדק פגש בנאשם והאחרון הכחיש שאיים וטען בפני השוטר כי כל שאמר לרופאה הוא ש**"במידה וירצה להתלונן על בית החולים הוא ירשום את שמם של הרופאים ויתבע אותם"**.

(3) גירסת הנאשם בחקירתו שבמשטרה

16. בחקירתו במשטרה (2/ת) מסר הנאשם כי בעת ששהה עם אמו בבית חולים ניגשה הרופאה אל אמו והתעניינה במשפחה ובשלום הקטינה. לגרסת הנאשם אמו אמרה לרופאה ש**"מה שעשתה להם אתמול לא נכון"**

וחמור מאד, על כך שהשאירו את הילדה ללא השגחה של אחד מבני המשפחה (ת/2 שו' 10-12). לטענתו, הרופאה אמרה לאמו שזו העבודה שלה. בתגובה לכך, כך לטענת הנאשם, הוא אמר לרופאה שהם יתנהלו ויסדרו את העניינים מול בית החולים **"בנוגע לדיווח של הרופאה"** (ת/2 שו' 14). בעקבות כך, הרופאה אמרה "מה אתה מאיים עלי...והזמינה ביטחון" ומשטרה.

כאשר הנאשם נשאל בחקירתו במשטרה "במה הרופאה לא התנהלה כמו שצריך?" השיב כך: **"ברגע שהגענו... היא התחילה לתחקר אותנו כאילו אני עשיתי את זה, אני לא יודע מה יש לאחותי, היא אמרה לאחותי אם הוא עשה את זה אני ישם אותי בכלא. לא דיברתי איתה כלום, אסור לי לדבר איתה. אני רק רציתי להבין מול ההנהלה למה אחותי היתה משעה 13:00-21:00 לבד. תחנת שפט עכבו את האמא, והיא נשארה לבד, ואם היא היתה צריכה ניתוח מי היה יכול לחותם עליה"** (ת/2 שורות 34-37). בנאשם הוטחו דברי האיום שהשמיע כלפי הרופאה והנאשם טען כי לא איים אלא התכוון לפעול מול הנהלת בית החולים במסגרת החוק. בהמשך החקירה הנאשם אף הכחיש כי אמר לרופאה **"רק שתדעי שאנחנו לא שותקים ומשהו מאד רציני הולך לקרות לך בקרוב"** (ת/2 שו' 43-48). עוד יצוין, כי בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם באופן עקבי ומוחלט שלא ידע ממה נגרמו כאבי בטן לאחותו הקטינה (ת/2 שו' 28, 32). כל אימת שנשאל שב והשיב כי **"היה לה כאבי בטן לא יודע ממה"** (ת/2 שו' 26).

ד. ראיות ההגנה- עדות הנאשם בבית המשפט

17. הנאשם העיד לעצמו. כפי שהדברים עלו מתשובתו לכתב האישום, הבהיר הנאשם כי הדברים שנאמרו לא הופנו ספציפית לרופאה, אלא להנהלת בית החולים. לדבריו, דיבר על התנהלות בית החולים בכל הקשור לקטינה. הנאשם טען כי כנהג אמבולנס, מכיר את הנהלים היטב, מכיר ומוכר לצוות הרפואי בבית חולים שערי צדק. מחקירתו הראשית עלה כי ביום 27.6.22, היום השני לאשפוז הקטינה, הגיע הנאשם בשעה 10:00 למחלקת טיפול נמרץ ילדים, בו שהתה הקטינה ושם פגש את אמו. לטענתו, נודע לו שהקטינה נשארה ללא השגחת מבוגר במחלקת טיפול נמרץ, בניגוד לנהלי בית החולים שהוא מכיר. לטענת הנאשם, אמו סיפרה לו על כך שלא מאפשרים לה לשהות בסמוך לקטינה (עמ' 11 שורות 26-30, עמ' 12 שו' 27-28).

18. הנאשם מסר בעדותו בבית המשפט שתוך כדי השיחה עם אמו, פנתה הרופאה, כאשר היא ללא מדים וללא תג שם, לאמו והתעניינה בקטינה. לטענתו, אמו אמרה לרופאה **"עשית משהו לא נכון, לא ראיתי את הבת שלי מאתמול, כל הזמן היא בלי השגחה"** (עמ' 12 שו' 11). או אז, הנאשם פנה לרופאה והלין על כך שהקטינה שהתה ללא ההשגחה. לטענת הנאשם, על דבריו אלה, הרופאה שאלה אותו האם הוא מאיים עליה. בתגובה לכך, טען הנאשם בעדותו כי הוא אמר לרופאה שהוא לא מכיר אותה ולא מאיים עליה, אלא ביקש שאם תמסור לו את פרטי זהותה, יפנה בתלונה להנהלת בית החולים (עמ' 12 שו' 15-17). לטענתו, הרופאה הלכה וחזרה, כעבור זמן מה, עם אנשי הביטחון והצביע עליו. הנאשם טען בעדותו לפני כי דבריו לא כוונו ספציפית לרופאה אלא להנהלת בית החולים (עמ' 12 שו' 24-29).

19. **בחקירתו הנגדית**, ב"כ המאשימה הטיחה בנאשם על כך שבחקירתו במשטרה מסר שאינו יודע ממה נגרמו לאחותו כאבי בטן ואילו בעדותו בבית המשפט שינה גירסתו ומסר כי ידע שאחיו דחף אותה לעבר שולחן, ובלשונו **"אחי דחף אותה, פגעה בשולחן"** (עמ' 13 שו' 16). על סתירה זו שבין עדותו בבית המשפט לגירסתו במשטרה, השיב

הנאשם בעדותו "זה לא נוגע בי... זה לא קשור אלי" (עמ' 14 שו' 1 ו-7). בהמשך, אף הנאשם הוסיף "בזמן שהייתי בחקירה אם אני מוסר הודעה אם אני יודע או לא יודע מה הם משיגים בזה?" (עמ' 14 שו' 10-11).

20. הנאשם נשאל מדוע לא פנה לגורמים הרלבנטיים עם הגעתו לבית החולים כדי להלין על כך שאחותו שהתה ללא השגחה והמתין עד להגעת הרופאה, השיב הנאשם כי הרופאה הגיעה בסמוך לאחר הגעתו ולאחר שאמו סיפרה לו (פר' עמ' 15 שו' 3-5). בהמשך חקירתו הנאשם אישר כי בסופו של יום, לא היתה פניה להנהלת בית החולים בנוגע לשהיית הקטינה ללא השגחה (פר' עמ' 16, שו' 23-27).

ה. עיקרי טענות הצדדים:

21. בסיכומיה, טענה ב"כ המאשימה, כי יש לאמץ את גירסת הרופאה ולדחות את גירסת הנאשם לפיה פנייתו ודבריו לרופאה היו בעקבות כך שאחותו שהתה בבית החולים ללא השגחה. לטענת המאשימה יש להעדיף את עדות הרופאה אשר היתה עקבית וברורה על פני גירסת הנאשם. התביעה טענה כי גירסת הנאשם לא זו בלבד שלא היתה עקבית, אלא הנאשם גם התקשה להתמודד עם הסתירות בגירסתו במשטרה לדברים שמסר בעדותו בבית המשפט. לטענת המאשימה דברי הנאשם כלפי הרופאה נועדו לסגור חשבון עם הרופאה שחשפה את האמת בדבר מעורבות אחיו של הנאשם באלימות כלפי האחות הקטינה. מדובר באמירות שנועדו להפחיד את הרופאה. הרופאה חשה מאוימת. הדבר נלמד מכך שהרופאה פנתה באופן מידי לגורמי הביטחון בבית החולים. אמו של הנאשם הטיחה ברופאה דברי ביקורת קשים אך הרופאה לא ראתה בכך איום ולא הגישה תלונה כלפי האמא. נתון זה יש כדי להצביע על ההבדל שבין דברי הביקורת שהשמיעה האם, שגם אם לא היה להם מקום, לא עלו כדי איומים לבין אמירותיו של הנאשם שהיו איומים מפורשים ומפחידים אשר עולים כדי עבירת איומים, בהתאם למבחן האובייקטיבי שנקבע בפסיקה.

22. ב"כ הנאשם טען כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח רכיבי יסוד העבירה המיוחסת לנאשם. ב"כ הנאשם טען כי אין חולק שהמפגש בין הרופאה לנאשם היה אקראי ולא מתוכנן. ב"כ הנאשם טען כי הרופאה נשאלה במהלך עדותה האם הנאשם אמר שיפגע בגופה או בפרנסתה והיא השיבה שלא. לטעמו של ב"כ הנאשם די בכך כדי להוביל למסקנה שיש לזכות את הנאשם.

טענה נוספת שהעלה ב"כ הנאשם היא שהתביעה לא הצליחה להוכיח את היסוד הנפשי הנדרש בעבירת האיומים - כוונה לפגוע בערכים המוגנים בעבירת האיומים. בהקשר זה נטען כי דברי הנאשם נאמרו ברגע של סערת רגשות ולאחר שהנאשם שמע מאמו כי הקטינה שהתה ללא השגחה מבוגר. הנאשם, כך לטענת הסניגור, התרעם על התנהלות בית החולים בניגוד לחוק ולא על הרופאה. ב"כ הנאשם טען עוד, כי הרופאה לא חשה מאוימת וכי היא בכלל לא רצתה להגיש תלונה. התלונה הוגשה לאחר התערבות גורמי הביטחון של בית החולים. נוכח האמור, לטעמו של ב"כ הנאשם, התביעה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש. על כן, עתר ב"כ הנאשם לזכות את הנאשם.

ו. דיון והכרעה

קביעת עובדות ומהימנות

23. אמנם בתשובתו לכתב האישום הנאשם לא חלק על תוכן הדברים שנאמרו לרופאה אך בעדותו בבית המשפט דומה שהנאשם הציג גירסה שונה במעט אף ביחס לתוכן הדברים שנאמרו כלפי הרופאה במהלך השיחה בה נכחו הנאשם, אמו והרופאה. על כן, יש מקום להידרש לקביעת עובדה ומהימנות.

24. לנוכח הדברים שמסרה הרופאה בעדותה לפני התרשמותי כי עדות הרופאה היתה קוהרנטית, עקבית, כנה וסדורה. זאת הן ביחס לתוכן האיום שהופנה כלפיה והן ביחס למהות האיום. הרופאה הסבירה מפורשות כי דבריו של הנאשם נאמרו בהקשר ישיר לדיווח אודות האלימות שספגה אחותו הקטינה של הנאשם על ידי מי מאחיו ול"בלגן" שנוצר בעקבות במשפחה, כפי שאמו של הנאשם שנתה וחזרה על כך באוזני הרופאה. מעדותה של הרופאה ניתן היה להבין כי טענת הנאשם בקשר לכך שהקטינה שהתה בבית חולים ללא השגחת בן משפחה, איננה קשורה לרופאה אשר טיפלה בקטינה במסגרת קבלת הקטינה אך ורק במיון, כפי שהרופאה עצמה תהתה בעדותה (ראו דברי שצוטטו לעיל, וכן עמ' 10 שו' 22-24). הרופאה מסרה בעדותה כי האיום של הנאשם היה קונקרטי והופנה במפורש כלפיה. הרופאה מסרה מפורשות שהנאשם דיבר על "מחיר" שהיא תשלם ועל פגיעה בה (עמ' 6 שורות 20). התרשמותי מדברי הרופאה כי לא היה לה כל מניע בהגשת התלונה. ההיפך, לו דברי הנאשם היו נאמרים כביקורת כללית על התנהלות בית החולים ולא לוו באיומים מפורשים בפגיעה בה באופן קונקרטי, הרופאה לא היתה פועלת כפי שפעלה. הרופאה למעשה לא חשבה על הגשת תלונה אלא פנתה לצוות הרפואי לנוכח חומרת האיומים ומשמעותם.

25. יתרה מזו; העובדה שבכירי בית החולים פעלו להוציא הרופאה בליווי ואף להעבירה לבית חולים אחר עד לשחרור הקטינה מבית החולים היא ראיה נסיבתית המלמדת על עוצמת האיום וחומרתו.

26. אשר לעדותו של הנאשם; לאחר שעיינתי בראיות שהוגשו ושמעתי עדותה של הרופאה ועדותו של הנאשם, אני סבור שיש לדחות את גירסת הנאשם לפיה דבריו הופנו כלפי התנהלות בית החולים ולא נאמרו כאיום כלפי הרופאה, וזאת מן הטעמים שיפורטו להלן.

27. ראשית, בניגוד לגירסתו של הנאשם בעדות בבית המשפט, בחקירתו במשטרה קשר הנאשם את הדברים שנאמרו במפגש האקראי עם הרופאה לדיווח שהועבר למשטרה אודות אחות הקטינה (ת/2 שו' 14) ולא רק להתנהלות בית החולים. בהודעתו במשטרה נשאל הנאשם במה התנהלות הרופאה לא היתה טובה ומסר, בין היתר, כי מן הרגע שהגיעו לבית החולים הרופאה החלה לתחקר אותם. נוכח חשיבותם, אשוב ואצטט את דבריו של הנאשם בחקירתו במשטרה: **"ברגע שהגענו... היא התחילה לתחקר אותנו כאילו אני עשיתי את זה, אני לא יודע מה יש לאחותי, היא אמרה לאחותי אם הוא עשה את זה אני ישם אותי בכלא"** (ת/2 שורות 34-37). דברים אלה, אינם מותירים ספק באשר למניע לכעסו ואיומיו של הנאשם.

28. שנית, גירסת הנאשם כי בדבריו עם הרופאה התכוון להותרת הקטינה ללא השגחה במהלך הלילה שבו שהתה בחדר טיפול נמרץ, לא מחזיקים מים לנוכח העיתוי והנסיבות שבו דבריו נאמרו. כפי שהדברים עלו מעדותו של הנאשם עצמו וכן מדברי הרופאה, האיומים נאמרו במהלך שיחה בין הרופאה לאמו של הנאשם. באותה שיחה חזרה אמו של הנאשם והלינה בנוגע לדיווח העו"ס למשטרה על האלימות כלפי הקטינה המאושפזת. עיתוי זה מצביע בבירור שאיומיו של הנאשם היו בהקשר ישיר וביחס לדיווח העו"ס וצוות בית החולים כי הקטינה נפגעה בעקבות אלימות של מי

מאחיה. מדברי הרופאה עלה מפורשות כי האם לא פנתה בביקורת על העובדה שהקטינה נותרה ללא השגחה. דברי האיום כפי שמסרה הרופאה, מלמדים על ההקשר הברור בין דברי האם וביקורתה על הרופאה לנוכח מעורבותה בדיווח על האלימות כלפי הקטינה על ידי מי מאחיו של הנאשם לבין איומיו של הנאשם לפגוע ברופאה.

29. שלישית, גרסתו של הנאשם לא היתה עקבית, וזאת בלשון המעטה, וממילא לא מצאתי אותה מהימנה. כך למשל, הנאשם בחקירתו במשטרה הכחיש מכל וכל את העובדה שאחותו הותקפה על ידי על ידי מי מאחיו. במהלך עדותו בפני התברר שהנאשם ידע גם ידע על האלימות כלפי האחות במהלך שיחה שניהל עם אמו עוד בטרם האחות הובאה לבית חולים סנט ג'וזף. כאשר הנאשם נשאל מדוע בחקירתו במשטרה לא סיפר את האמת, לא ידע הנאשם לתת הסבר מניח את הדעת. בהמשך עדותו הנאשם גם לא ראה ערך וחשיבות במסירת האמת בחקירה במשטרה, וכך השיב הנאשם בשאלה לשאלת התובעת: **"...בזמן שהייתי בחקירה אם אני מוסר הודעה אם אני יודע או לא יודע מה הם משיגים בזה?"** (עמ' 14 שו' 10-11).

30. רביעית, הנאשם נמנע מהלביא ראייה שלכאורה יכלה לתמוך בגירסתו. אין חולק כי השיחה בה הביע ביקורת על התנהלות בית החולים היתה בנוכחות אמו (ראו הדברים שהובאו לעיל מעמ' 12 שו' 11 לפרוטוקול הדיון). אין חולק כי אמו היתה עדה לחילופי הדברים בין הנאשם לרופאה, אלא שהנאשם נמנע להביא לעדות שלכאורה יכלה לתמוך בגירסתו. בשים לקרבה המשפחתית, אין מדובר בעדה שקיים קושי אמיתי בזימונה. על פי ההלכה הפסוקה, הימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגרסה המפלילה בה דוגלת התביעה [ראו: ע"פ 437/82 סולומון אבו נ' מדינת ישראל, פ"ד לו (2); ע"פ 728/84 חרמון נ' מדינת ישראל פ"ד מא (3)].

31. יתרה מזו; חרף טענותיו להתנהלות בית החולים בניגוד לחוק ביחס לאחותו הקטינה, בחקירתו הנגדית בבית המשפט הנאשם טען כי לא הגיש תלונה ולא נקט בהליך כל שהוא כלפי בית החולים לאחר מכן. אמנם הנאשם הורחק מבית החולים לאחר סיום חקירתו למשך זמן מה, אלא שעל אף חלוף הזמן הממושך מאז לא נקטו הנאשם ומשפחתו בהליך כל שהוא כלפי בית החולים. גם נתון זה יש בו כדי להצביע על העובדה שגירסת הנאשם, לפיה דבריו בשיחה עם הרופאה הופנו להתנהלות הבלתי חוקית של בית החולים ולא מדובר באיומים, אין בה ממש.

32. נוכח כל האמור לעיל, מצאתי את גירסת הרופאה מהימנה. מאידך, מצאתי לדחות את גירסת הנאשם, לפיה לא מדובר באיומים אלא בביקורת על בית החולים. נוכח גירסת הרופאה הן בעדותה לפניי והן בחקירתה במשטרה (ת/4), אני קובע כממצא שבעובדה כי דבריו של הנאשם כלפי הרופאה לא היו אמורפיים, אלא קונקרטיים וישירים. אמירותיו ואיומיו של הנאשם אולי הופנו גם כלפי צוות בית החולים ובית החולים בכלל, אך עיקר האיום הופנה כלפי הרופאה. עוד אני מוצא לקבוע כי דברי הנאשם היו בקשר ישיר לדיווח של צוות בית החולים, בו היתה מעורבת הרופאה, לאלימות שהופעלה כלפי מי מאחיו של הנאשם.

33. בנוסף, ביחס ליסוד העובדתי, אני קובע כממצא עובדתי שאינו שנוי במחלוקת, כי מדובר באירוע שהתרחש במוסד ציבור ובסמוך לחדר טיפול נמרץ בבית החולים. אוסיף גם שאין חולק שהרופאה הייתה בתפקיד

במקום ציבורי וכי האירוע נושא כתב האישום היה בזיקה ישירה למילוי תפקידה.

טענות הנאשם בייחס לתוכן האיום והיעדר כוונה לעבירת האיום מצידו

34. לאחר שעמדתי לעיל, על מהימנות העדויות וקבעתי עובדות על בסיסן, אפנה עתה לטענות המשפטיות שהעלה הנאשם באשר להתקיימות יסודות עבירת האיומים. כמפורט לעיל, בהקשר זה טען ב"כ הנאשם כי לנוכח תשובות הרופאה במהלך עדותה שהנאשם לא איים בפגיעה בפרנסה או בגופה, לא הוכחו יסודות העבירה. עוד טען ב"כ הנאשם כי דבריו של הנאשם נאמרו מתוך סערת רגשות וללא הכוונה המיוחדת הנדרשת להוכחת עבירת האיומים. ב"כ הנאשם הטעים עוד כי הרופאה לא חשה מאוימת וכי בכלל לא רצתה להגיש תלונה.

35. סעיף 192 לחוק העונשין קובע לאמור:

" המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

36. כעולה מהגדרת הסעיף, איום הוא הטלת פחד או אימה מפני רעה צפויה שיש בה כדי לפגוע באחד מן הערכים המפורטים בעבירה.

37. עבירה זו, היא עבירה התנהגותית שהמחשבה הפלילית הנלווית אליה כוללת יסוד נפשי של מחשבה פלילית מיוחדת. המבחן האם מדובר באיום הוא מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר. האם האדם הסביר, בנסיבותיו של המאיום, היה חש אימה בלבו [ראו: רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, ס(4) 96 (2006)- להלן: פרשת "לם"], וכך נקבע שם:

"כבר נקבע בפסיקתנו, כי הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיום, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאיים בלבד. על הלכה זו, שנפסקה עוד בע"פ 237/53 כהן נ' היועץ המשפטי, פ"ד ח(1) 295, 299, ביחס לעבירה של דרישת כסף באיומים על מנת לגנוב (לפי סעיף 293 לפח"פ) חזר בית משפט זה פעמים רבות (ראו: פסק דין ליכטמן, בעמוד 379; ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408, בעמוד 416 (להלן: פסק דין חמדני); רע"פ 11043/04 לידיני נ' מדינת ישראל (לא פורסם), [פורסם בנבו] פסקה 4). זוהי גם ההלכה בשיטות משפט אחרות (ראו, למשל: פסק דין McCraw הנזכר לעיל, בעמודים 82 - 83). לפיכך, על מנת לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון "אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" (פסק דין חמדני, בעמוד 415 וראו גם את האסמכתאות המובאות בפסק הדין בעמוד 416). יודגש, כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת באופן המנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר בו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות בהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי (פסק דין חמדני הנ"ל, בעמוד 416)".

ר' י. קדמי הדין בפלילים (2006), חוק העונשין, חלק רביעי עמ' 2124:

עמוד 9

"אשר על כן, אפילו לא היה באיום כדי להטיל מורא על המתלונן ה"מסוים" במקרה נתון, אפשר ויהא בו כדי לבסס הרשעה בעבירה של איומים באותו מקרה, אם הוא עונה על המבחן האובייקטיבי של הטלת מורא על האדם הסביר".

38. ביחס לרכיב הפגיעה שבאיומים, נאמר שם שרכיב זה הינו "בין אם יש בה כדי לגרום נזק מוחשי ובין שהיא נותרת ערטילאית" [י. קדמי, שם, עמ' 2126]. ביחס לרכיב הפגיעה שבאיומים נקבע בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מ"י (פורסם בנבו) כי: **"האיומים עצמו זו התנהגות בדרך כלשהי העלולה לנטוע בליבו של אדם רגיל, פחד או חרדה"**.

39. יתרה מזו, נקבע בפסיקה כי לצורך הקביעה האם ביטוי מסוים יחשב לעבירת איומים יש לבחון את ההקשר והנסיבות שבו נאמר הביטוי ע"פ 6368/09 מתן זקן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.7.2010). בעניין זקן נקבע למשל שעבירות של איום וסחיטה באיומים יכולות להתבצע אף ללא מילים:

"...ניתן להציע מבחן אחר, אשר לטעמי יסייע במלאכת ההכרעה בתיק זה - **מבחן ההקשר**. על פי המבחן המוצע יש לשאול שלוש שאלות: האחת, מה אמר. השנייה, מי אמר. השלישית, מדוע אמר. מבחן ה'מה' מתמקד בשאלת מעשה העבירה. **כמובן, ניתן לבצע פעולת איום גם ללא מילים אלא באמצעות סימנים או התנהגות אחרת**. ברם, פשיטא, ללא מעשה - אין עבירה. מבחן ה'מי' נועד לבדוק את הקשר בין הנאשם לבין מעשה האיום. בדרך זו ניתן ללמוד על אופיו של מעשה האיום. מבחן ה'מדוע' מטרתו לבחון את הכוונה העומדת מאחורי המעשה כנדרש בפלילים. יש לשקלל את שלושת המבחנים - מה, מי ומדוע - על מנת להגיע להכרעה האם בוצעה עבירת איום. במובן זה, המבחנים הינם משולבים. מבחן זה נחוץ במיוחד במקרים בהם הסוחר באיומים מדבר בטון רך ובמתק שפתיים. **לעיתים, גם שפה המשוחה בדבש טומנת בחובה עוקץ ואף איום בארס קטלני. אין לבדוק את קיומה או אי קיומה של עבירת סחיטה באיומים על פי מבחנים טכניים, כאילו מדובר בדרישת הכתב על פי סעיף 8 לחוק המקרקעין**".

40. יישום המבחנים שהובאו לעיל, מוביל למסקנה כי אמירותיו של הנאשם בהקשר ובנסיבות שנאמרו, היו איום מפורש, ברור וישיר כלפי הרופאה. הביטויים המאיימים **"ומשהו מאד רציני הולך לקרות לך בקרוב"**, **"יהיה משהו רציני מאד...וספציפית לך"** האמורים בכתב האישום, הם ביטויים שתכליתם לנטוע פחד ואימה, גם אם ביטויים אלה לא כללו באופן מפורש את שיעשה או מה שייקרה, לרופאה [ראו בהקשר זה עפ (חיפה) 97/08 מדינת ישראל נ' ראני קוני (קנבורה) (פורסם בנבו)].

מעבר לביטויים שצוינו בעבודות כתב האישום, הרופאה בעדותה בבית המשפט תיארה ביטויים בעלי משמעות דומה שבהם השתמש הנאשם והסבירה מה הבינה מדבריו בזמן אמת. אביא שוב חלק מהדברים שצוינו כבר לעיל: **"אח שלה ניגש אלי ואמר לי שאני הולכת להתחרט על מה שעשיתי ושכל ביה"ח ישלם את המחיר של מה שעברו וספציפית אני..."** (עמוד 6 שו' 14-15); **"זה מה שאני זוכרת, שאני הולכת להתחרט ולשלם את המחיר ושמשהו מאד רציני הולך לקרות לי"**; **"את הולכת להתחרט על כל מה שעשית ולשלם את המחיר, כולם הולכים לשלם את המחיר על זה, ספציפית את" וכאילו לא יודעת, "מחר תראי מה נעשה לך", היה איום די ברור**".

41. יתר על כן; טענת ב"כ הנאשם כי הרופאה לא חשה מאוימת ולא פחדה מדברי הנאשם, אין בה ממש. כך

ממספר טעמים: ראשית, משום שהעובדות מלמדות אחרת, שהרי הרופאה הוצאה מבית החולים והועברה לבית חולים אחר שלא בטובתה ורצונה, אלא לנוכח איומי הנאשם. שנית, משום שלמשמע איומיו של הנאשם פנתה הרופאה באופן מידי לצוות הרפואי הבכיר בבית חולים. על כך יש להוסיף את דברי הרופאה עצמה אשר מסרה כי איומי הנאשם היו ברורים (ראו הדברים שצוטטו לעיל וכן למשל עמ' 7 שו' 28-29).

שלישית, ובבחינת למעלה מן הנדרש, טענת הנאשם להתלות בתחושתיה של הרופאה היא טעות כשלעצמה ולא נועדה אלא להסיט את נקודת המבט מן הנאשם אל הרופאה. בהקשר זה נקבע ברע"פ 11043/04 גבריאלי לידני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו):

"המטרה העומדת ביסוד עבירת האיומים, כפי שנקבעה בפרשת כהן היא, אפוא, **מניעת דברי האיומים לעצמם, ללא תלות בשאלה האם נטעו הדברים אימה ופחד בליבו של השומע הספציפי שאליו הופנו. המבקש, לעומת זאת, חותר להסיט את נקודת הכובד לבחינת פליליות המעשה מן הנאשם אל המתלונן:** תחת אשר תיבחן התנהגותו של הנאשם שאמר את הדברים המאיימים, **תיבחן התייחסותו הסובייקטיבית של המתלונן אליהם ורק אם יוכח כי הדברים אכן נתפסו על-ידי המתלונן כאיום, תושלם העבירה.** פרשנות מצמצמת זו מחטיאה לחלוטין את המטרה החברתית שביסוד עבירת האיומים "להקדים רפואה למכה" (עניין ליכטמן, 378) ולמנוע את האיום עצמו, אף אם לא השיג תוצאה כלשהי".

42. אשר ליסוד הנפשי הנדרש לעבירת האיומים נקבע זה מכבר ברע"פ 234-10 **האני קנבורה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו):

"באשר ליסוד הנפשי בעבירת האיום **חלה הלכת הציפיות.** לפיכך, גם אם המאיים לא התכוון להפחיד את קולט האיום **די בכך שצפה או צריך היה לצפות שאפשרות זו עשויה להתממש ברמת הסתברות גבוהה כדי שהעבירה תושלם כלפי האדם ששמע את האמירה המאיימת**" (ראו עמ' 14 לפסק הדין). בית המשפט הוסיף בזיקה לעובדותיו של המקרה, הנוכחי כי "גם הפרקליט וקצין המשטרה... ציינו במפורש שבדברי המשיב ובנסיבות אמירתם הם קלטו את דבריו כאיום ממשי. עובדה היא שהם פעלו כפי שפעלו, היינו, הפרקליט ראה לנכון לרשום את תוכן הפגישה בינו לבין המשיב ולמען את המכתב (המוצג נ/3) למשטרת ישראל על מנת שתטפל בו. וקצין המשטרה ראה לנכון להזהיר את [המבקש] כי הוא מאיים ואף לעוצרו עקב כך".

נוכח ביטויי האיום שפורטו לעיל, ברי כי הנאשם התכוון לדברים שיצאו מפיו. הנאשם לא הצביע על נתון מיוחד המונע ממנו לגבש כוונה מיוחדת. ההיפך, מדובר בנאשם שהינו פרמדיק, הפועל באופן מתוחכם ומחושב אשר עשה כל שעל ידו כדי להסתיר את זהותו של מי מאחיו שפגע באחותו הקטינה. נוכח נתונים אלו, הנסיבות וההקשר בו נאמרו דבריו של הנאשם, מסקנתי היא שהנאשם התכוון גם התכוון לאיים, במלוא מובן העבירה.

43. אשר על כן, אני סבור שהתביעה עמדה בנטל הבאת הראיות המוטל עליה להוכחת עבירת האיומים המיוחסת לנאשם. לפיכך, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ו' חשוון תשפ"ג, 31 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים